

พอถึงเวลาพลบค่ำ ก็ออกเดินจงกรมขึ้นภูเขาน้อย ระยะทาง 18 ก.ม. ด้วยเท้าเปล่าๆ บางทีเท้าเหยียบกระทบกับคมหินฉีก! ร่างกายเกิดเวทนา เจ็บปวดเลือดออกซิบซิบๆ ก็ถือเป็นเรื่องธรรมดา ของธรรมชาติของร่างกาย.....

บางคำคืนก็มีเพียง นก แสก เป็นเพื่อนร้องแสกๆๆๆ อยู่บนต้นมะค่าใหญ่ อาจารย์ทิพากรหาได้หัวไหน เกรงกลัวใดๆ หากก็ไม่ เพราะจิตใจถวิลโหยหาแต่ความตายเป็นอารมณ์อยู่แล้ว จะมาสะทกสะท้านกับเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร?

ส่วนเชิงตีนภูเขาข้างล่างเต็มไปด้วยฝูงสุนัขจิ้งจอก พวกมันมาเห่าหอนในยามคำคืน

“เราจะกลัวอะไร เราเดินทางหาความตายอยู่แล้วนี่”

จิตอาจารย์ทิพากรบอกสอนตนเอง ถึงแม้เสียงเห่าหอนของฝูงหมาป่าจะน่ากลัว ขนพองสยองเกล้าคล้ายจะมาขย้ำกินเลือดกินเนื้อก็ตาม.....

บางคำคืนก็มองเห็นวิญญานมาตั้งศีระหุลุดออกจากคอ มาโฉบให้เห็น บ้างก็มาแหกตา แหกพุง ปลิ้นไส้ให้ดู เมื่อสัมผัสแรกพบอาจารย์ทิพากร ก็หัวไหนไปตามอารมณ์ที่มากกระทบสติสอนบอกตนเอง

“ไหนๆ เราก็ตายอยู่แล้ว ถ้าเรตายก็คงทำได้เหมือนกับพวกท่าน ของจริงเป็นสุขๆๆ เถิด” ภาพวิญญานนั้นก็หายไป จิตก็คลายจากความอุปาทาน อยู่กับจิตกับอารมณ์ของตน ความกลัวที่จิตประสพก็เป็นความเคยชิน รู้เท่าทันต่ออารมณ์ ความกลัวเพราะโดยอาศัยความตายเป็นสื่อตลอด.....

